

Yorgos Mitralias: Frankrike: Macron är besegrad, men den stora folkliga rörelsen har ännu inte vunnit

[Ur [CADTM](#), 9 maj 2023. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Efter nästan fyra månaders (!) enorma mobiliseringar av arbetar- och den folkliga rörelsen, utan motstycke i efterkrigstidens Frankrike, kan det verka uppenbart att de franska fackföreningarnas kamp mot pensionsförsämringarna har avslutats: försämrings-”reformen” antas, vilket innebär att Macron har vunnit och fackföreningarna har förlorat. Men hur kan vi förklara att ingen i Frankrike eller utomlands drar den slutsatsen?

Vad händer när vi ser en så välrenommerad representant för det internationella storkapitalet som kreditvärderingsinstitutet Fitch Ratings nedgradera Frankrikes kreditvärdighet på dessa tydliga grunder: ”Politiskt dödläge och (ibland våldsamma) sociala rörelser utgör en risk för Macrons reformagenda och skulle kunna sätta press på en mer expansiv finanspolitik eller till och med leda till att de tidigare reformerna dras tillbaka” ...?

När Fitch går så långt att det konstaterar, att Macron på grund av ett ”politiskt dödläge” och de oförminskade ”sociala rörelserna” inte bara riskerar att inte kunna genomföra sina (anti-) reformer, utan till och med riskerar att få se hur de redan uppnådda reformerna dras tillbaka, då är slutsatsen uppenbar: den Macron som Fitch beskrev kan inte vara vinnare, han är redan den store förloraren i den pågående historiska franska klasskonfrontationen! Och det är förstås inte bara Fitch som säger det. Det är vad Macrons samtliga ”fiender” säger, men också allt fler av hans vänner: i media, bland företagorganisationerna, inom den traditionella franska högern eller till och med i hans eget parti. Men framförallt är det vad fransmännen säger, eller åtminstone deras överväldigande majoritet, som envist vägrar ”tappa orken” och ”acceptera verkligheten”, som franska media aldrig har tröttnat på att förutspå och hoppas på under de senaste fyra månaderna.

Faktum är inte bara att årets Första majdemonstrationer var fem eller till och med tio gånger större än de senaste 30-40 åren! Inte bara att fransmännen trots att pensionsförsämrings-”reformen” formellt har antagits fortsätter att opponera sig mot den i lika stor omfattning som under de senaste fyra månaderna. Inte heller att minst hälften av Frankrikes befolkning förklarar sig vara för att fortsätta och intensifiera mobiliseringarna. Inte ens att fackföreningarnas gemensamma front Intersyndicale fortfarande är enad, vilket motsäger media dagliga förutsägelser sedan fyra månader att den kommer att ”splittras”. Det är att Macron, hans premiärminister och hans ministrar inte längre kan lämna sina ämbetsrum utan att konfronteras av hundratals, till och med tusentals, medborgare som buar ut dem, och vid flera tillfällen till och med har jagat bort dem! Och det händer i hela Frankrike, även när de reser till småbyar! Resultatet: Macron önskan att ”återvända till folket” har utvecklats till ett fiasko, eftersom nästan hälften av dessa ”möten” ... har fått ställas in i sista minuten. Eller så blev de måltavla för hån och förlöjliganden när ministrar, prefekter och poliser gav order om att grytor och andra metallföremål som demonstranterna använder för att göra oväsen med ska konfiskeras, och till och med bestämmer att de är ... ”provisoriska vapen” och förknippar ”kastrullkonserterna” med ... terroristisk verksamhet! På samma sätt gick de så långt som att förbjuda och efter noggrann kroppsvisitering beslagta de röda kort (!) som åskådarna till den franska cupfinalen ville

visa Macron, som tvingades hylla fotbollslagen i arenans underjordiska korridorer istället för på mittplan, vilket är brukligt!

Lärdomen är inte bara att ”hån dödar”, ibland till och med mer än vapen, vilket fransmännen, som har använt detta ”vapen” till sin fördel i århundraden, känner till mycket väl. Det är framförallt att de som för närvarande använder det varje dag under sina kastrullkonserter och andra demonstrationer och protester i städer och byar inte gör det ”på order”. De gör det spontant, de visar uppfinningsrikedom när de väljer kampformer och självorganisering när de möts, diskuterar och agerar genom att samla både unga och gamla, fackanslutna och icke anslutna, arbetare och arbetslösa, bönder och arbetare, kroppsarbetare och intellektuella, erfarna aktivister och förstagångsdemonstranter – givetvis mot (anti-) pensionsreformen och den hatade Macron, men också för att på ett radikalt sätt förändra livet och arbetet! Resultat: även städer och byar där det inte har förekommit en enda demonstration upplever nu hur en fjärdedel eller till och med en tredjedel av befolkningen går ut på gatorna! Som i den lilla byn Charny Orée någonstans mitt i Frankrike, där 110 av dess 500 invånare demonstrerade för första gången i dess historia. Eller på den lilla vindpinade ön Oessant i Bretagne, där 184 av dess 830 invånare deltog i den första demonstration som någonsin har organiserats på ön...

Till allt detta kan man tillägga att de franska fackföreningarna, som fram till nu har varit misskrediterade och ganska svaga, liksom bondeföreningen Confédération Paysanne, nu rekryterar som aldrig förr, eftersom de, enligt opinionsundersökningar, har blivit mycket populärare än alla de politiska partierna och andra traditionella institutioner. Kort sagt: det som har gjort dagens franska samhälle bokstavligt talat oigenkännligt är det som nu går att se med blotta ögat: den enorma förändringen av dess yttre kännetecken, den festatmosfär som råder under demonstrationerna, som för bara några månader sedan såg ut som begravningar. Demonstranternas uppfinningsrikedom, solidaritet och självförtroende, som (åter)upptäcker glädjen i kollektiva aktioner och personliga initiativ. Deras musik, sånger och danser, till och med när de kvävs av tårgas och får en skur av slag från polisens batonger. Deras leenden och optimism, trots att de fram till nyligen var dystra och pessimistiska. Samtalen och meningsutbytena mellan främlingar, som för bara några månader sedan undvek och fruktade varandra. Dessa tecken kan inte vara bedrägliga: de luktar krutrök och påminner oss lite om maj -68...

Den slutsats vi delar med många franska analytiker, och inte bara de från vänstern, är att oavsett vilket slutresultat det blir av pensionskonflikten, så är den rörelse som har lyckats utvecklas nu så exempellös, så bred, så radikal och så djupt rotad i det franska samhället att inte ens polisen, och det (för en demokrati) aldrig tidigare skådade förtryck som ”Macronie” har använt, kan krossa den. Det beror på att den enorma folkliga rörelsen vartefter veckorna går ifrågasätter inte bara (anti-) pensionsreformen, utan den mycket farlige Macrons hela omänskliga politik, och framförallt det helt bedrävliga arbetsliv och liv som hans nyliberala kapitalism utlovar....

Men ... det finns ett stort men: det handlar inte bara om att Macron ska besegras utan också om att fackföreningarna, rörelsen, folket och arbetarna ska vinna. Ty trots fyra månaders historiska och exemplariska massmobiliseringar är det tveklöst så att Macron inte har gjort minsta eftergift, att han tvärtom blir alltmer arrogant, alltmer auktoritär, och intensifierar förtrycket och undergräver en redan dålig demokrati. Varför är det så? På grund av att den enorma folkliga rörelsen har velat men inte kunnat ge honom slag som han inte kunnat blockera där det gör mest ont, mot hans

(kapitalistiska) ekonomi!

Skälen till denna svaghet är många och lätta att hitta, och det viktigaste är att arbetarna är fattiga, vilket gör dem ovilliga att strejka om de inte vill svälta sig själva och sina familjer. Detta problem förvärras av det faktum att de strejker som fackföreningarna utlyser inte är särskilt mobiliserande, eftersom de vanligtvis är endagsstrejker och varningsstrejker, utan något tydligt mål som uttrycker en vilja att gå hela vägen, tills cheferna eller regeringen besegras. Nu för tiden verkar dessutom nyliberala regeringar helt okänsliga för de sociala och politiska konsekvenser som deras omedgörliga inställning leder till, så för att kraven ska bli framgångsrika krävs det mycket mer än traditionella mobiliseringar. Snarare kräver det något som alltmer ser ut som en verklig ... revolution!

Det problem vi har skisserat är jättelikt och är varken bara dagsaktuellt eller bara franskt. Det rör oss alla, det är allas vårt brännande problem. Vad krävs för att blockera och förlama den kapitalistiska ekonomin och knäcka de alltmer auktoritära och antidemokratiska härskarnas omedgörlighet? Det är uppenbart att ingen idag har färdiga svar på denna vår tids stora fråga, och det är inte i denna artikel som de tillämpliga funderingarna kommer att börja utvecklas. För tillfället begränsar vi oss därför till att konstatera, att den franska arbetarrörelsens fortfarande pågående historiska mobilisering, utöver alla sina andra förtjänster också ger ett mycket stort bidrag till världens arbetar- och folkrörelser, till hela den förtryckta mänskligheten och till hela den kämpande mänskligheten: den inleder debatten om att identifiera och lösa de avgörande problem som dessa arbetarrörelser och denna mänsklighet står inför under sin kamp för att få ner den stora klassfienden på knä, innan det är försent för mänskligheten och planeten...